

ПРИКАЗКА
ЗА
ХУБАВАТА
МЕСЕМВРИЯ

рець, нима ти не харесва нашата вѣковна, прохладна гора, нашитѣ цѣфнали поля и плодородни лозя? Защо отивашъ на пустия брѣгъ и се дѣлишъ отъ веселитѣ игри и пѣсни на своитѣ дружки?

А хубавата Месемврия отпуснала своитѣ дълги, тъмни мигли и отговорила:

— Хубаво е тука, татко. Скъпи ми скъпи мѣста, че ми спомнятъ детинството... Ала — азъ знамъ — тамъ, накрай морето, има чуденъ островъ, незнайно небесно-синьо царство. Натамъ ме влѣче нѣщо: тамъ ми се иска да съмъ, затова ме не радватъ тукашнитѣ пѣсни и ме не опива миризѣтъ на роднитѣ полета.

Порасла княгинята и по цѣлъ свѣтъ се разчуло, че е много хубава. Почнали да идватъ въ царството снажни, знатни и храбри момци — да искатъ княгиня Месемврия. На най-високата кула денемъ и ношемъ горѣли буйни огньове и ходѣлъ пазачъ, който удрялъ сребърна камбана, когато дойдатъ нови гости въ двореца.

Тогава въ престолния чертогъ се събирали придворнитѣ, облѣчени въ златовезани дрехи, дворцовитѣ стражи и музикантитѣ.

На престола чакалъ престарѣлиятъ царъ, величественъ съ бѣлитѣ си коси и съ багреницата си, а до него — хубавицата Месемврия, облѣчена въ дрехи отъ прозрачни платове, дълги чакъ до земята. Промѣнливитѣ ѝ като морето очи гледали чудно и никой не можелъ да я разбере, що мисли.

Каквито и скъпи дарове — бисерни огърлици, вѣнци, блѣстеци съ рѣдки самоцвѣтни камъни, златотъкани дрехи — и да ѝ поднасяли на кадифени възглавнички смиренитѣ роби, колкото и да били хубави, юначни и изпълнени се обичъ всички горди рицари, които искали княгинята — отговорѣтъ ѝ билъ все тоя:

— Рицарю! Можешъ ли ми подари нез-

Това се случило отдавна, много отдавна. На брѣга на бурното море се издигалъ величественъ дворець. Мраморнитѣ му стълпове били изящно украсени, а ношемъ по високитѣ кули горѣли факли, да сочатъ отдаleckъ пжтя на закѣснѣлитѣ пжтници.

Въ двореца живѣлъ старъ, бѣлобръдъ царъ съ своята едничка дъщеря, хубавицата Месемврия. Царѣтъ я обичалъ и пазѣлъ като зеницата на окото си.

Колкото растѣла княгинята, толкова се повече замислялъ стариятъ царъ. Той забелязвалъ, че момата излиза сама по брѣга, дълго време прекарва на една голѣма скала, или плува съ лодка навжтре въ морето.

— Защо си винаги загрижена, скъпа щерко? — запиталъ веднѣжъ стариятъ царъ, като не можелъ вече да крие безпокойството си. — Нима не е хубавъ нашиятъ дво-